

Nejat İşler:

“Beni var eden özellik vahşi şeyleri evcilleştirebilme yeteneğim”

Türkiye sinemasının yeni dönem önemli oyuncularından Nejat İşler filmografisinden dört filmlik bir seçkiyle Kasım ayında Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğu oldu. İşler dizi setlerindeki çalışma koşullarından nasıl rol seçtiğine kadar oyunculukla ilgili pek çok konuda konuştu. Çiğdem Mater'in moderatörlüğünü yaptığı söyleşinin ardından 2009-2010'da üç yeni filmle perdeye yansıtacak olan İşler'in Merkez'e bir daha konuk olması gerektiği konusunda herkes hemfikir.

Bu hafta küçük bir Nejat İşler retrospektifi yaptık. Biraz önce Nejat Bey'le bu seçkide neden 11'e 10 Kala'nın olmadığını konuşuyorduk. Aslında Nejat İşler'i buraya davet ettikten sonra, keşke Şubat'ı bekleseydik diye düşündük çünkü hem 11'e 10 Kala'nın vizyonu yeni bitti hem de Ejder Kapanı ve Siyah Beyaz yolda. Dolayısıyla, Şubat'ı bekleseydik daha zengin bir seçki yapabilirdik, ama bahanemiz olsun, bir daha davet edebiliriz böylece. Bu akşam Nejat İşler filmografisini ve sinemaya nasıl girdiğini konuşacağız. Benim sorularım var, sonra da sizlerden soru alacağım. Hikayeniz Eyüp'te başlıyor. Çocukken de oyunculuga merakınız var mıydı?

Nejat İşler: Oyun oynamayı seviyordum işte... Geçmişle ilgili “O zamanlar daha güzeldi,” demekten hiç hoşlanmam ama çocukken kim “Nejat, in aşağı, oyun oynayacağız,” dese ikiletmeden inerdim. Çok severdim oyun oynamayı; hala da severim.

Cağaloğlu Anadolu Lisesi'nde bir tiyatro kulübü maceranız var galiba. O nasıl başlıyor?

Nejat İşler: Derslerden yırtmanın yolları vardı, onlardan biri de buydu. Yeni kurulan bir okul olduğu için, tanıtım amacıyla kültür sanat faaliyetlerine önem veriliyordu. Ben de bunu değerlendirdim çünkü tiyatro kulübüne giren öğrenciler birçok dersten muaf oluyordu.

Ama aslında oyunculuk çok aklınızda yok; bir Deniz Lisesi macerası ve siyaset bilimi okuma merakı var.

Nejat İşler: Evet, buralara (Boğaziçi Üniversitesi) gelmeyi, siyaset bilimi okumayı istiyordum ama tabii hiç çalışmadan da yapılmıyor bunlar...

Deniz Lisesi sınavlarına girmişsiniz ve kazanmışsınız.

Nejat İşler: İki ya da üç aşamalıydı sınav; ben birinci aşamayı kazanmıştım. O zaman yoksulluk dizboyuydu her tarafta. Bu da büyük bir sorun değildi bu arada, herkes yoksuldu. 80'lerle beraber kısa yoldan zengin olmanın formülleri öneriliyordu; iyi bir eğitim alıp sonrasında hayatımı garantiye alayım diye düşünüyordu herkes. Askerlik de oldukça garanti bir meslek; oraya girmek gerekiyordu bir şekilde...

Ama askerliğin ne olduğuyla ilgili çok düşünerek değil, sanırım...

Nejat İşler: Hayır, hayır... Garanti meslek işte, düzenli maaş yatacak, deniz güzel, beyaz üniforma, Heybeliada, kızlar falan...

Deniz Lisesi'ni kazandınız ama Çağaloğlu Anadolu Lisesi sizi göndermedi diye bir şey okudum...

Nejat İşler: Bir müdür vardı, birkaç kağıt almam gerekiyordu ondan ikinci aşama için. Gittim yanına, niye gidiyorsun, dedi. Dedim, işte durum böyle böyle. İyi tamam, dedi; biz sana her şeyi bedava verelim; yemeğini verelim; yolunu verelim; bir maaş bağlayalım sana, dedi. Kitaplar çok pahalıydı o zaman, sizin de pahalıdır büyük ihtimalle. O zaman biraz daha zordu ama; çünkü bütün kitaplar Almanya'dan geliyordu. Onları da bedava verelim, dedi. İyi tamam, dedim ben de. Eve gittim, anneme, burada arkadaşlar edindim, bir yere gitmek istemiyorum galiba, aynı şartları sağlıyorlar, dedim. O da, iyi tamam, dedi; kaldım ben de.

Sonra üniversite tercihlerinde siyaset bilimi mi yazdınız?

Nejat İşler: Evet. İki tercih yaptım ben ilk sınavımda; Boğaziçi Siyaset Bilimi ve Ankara Mülkiye. Lisede bir arkadaşım vardı Deniz diye. Çok önem verdiğim, çok tatlı, sokak filozofu gibi bir adamdır. Birinci sınavda ikimiz de hiç çalışmadan, kursa falan gitmeden ilk bin arasına girdik. Ama sonra ikinci sınavda, kendimize güvenimiz biraz fazla geldiği için sanırım, ikimiz de hiçbir şey yapamadık ve açıkta kaldık ilk yıl.

Sonra Eskişehir'e gidip konservatuvar sınavına giriyorsunuz.

Nejat İşler: Önce Yıldız Teknik Üniversitesi Fotoğrafçılık Bölümünü kazandım ikinci sene. Güzel okul, fotoğrafçılık da sevdiğim bir iş ama yüksek okul olduğu için iki sene ve orası bittikten sonra askerlik yine 18 ay... Olmaz, dedim, mutlaka dört senelik bir okul bulmam lazım. Dayım o zaman Eskişehirspor'da oynuyordu, futbolcuymuş. Birden Eskişehir geldi aklıma. Bir de konservatuvara girme fikri bir anda doğdu aklımda çünkü lisedeyken bizi çalıştıran hocamız "Neco, eğer bir şey yapamazsan oyunculuğu bir dene, sende ışık var," demişti.

Çiğdem Mater: O da Cem Davran galiba, değil mi?

Nejat İşler: Evet. O aklıma geldi, tamam, bir deneyelim, dedim. Eskişehir yeni kurulan, modern bir şehir. Bir de Müşfik Kenter orada başlayacak artık hocalık yapmaya demişlerdi. Müşfik hocayı ben çok severim. Onu da duyunca gittim, kazandım orayı da. Sonra birden gazetede Mimar Sinan Üniversitesi'nin ilanını gördüm sınavla ilgili. Oraya da başvurayım dedim. Mimar Sinan'da torpil işler diyordu herkes. Ben de kimseyi tanımyorum, bilmiyorum ama yine de girdim sınava umutsuzca. Birinci sınav sonuçlarıyla Eskişehir'in son kayıt tarihi hemen hemen aynı gündü. Birinci aşamayı geçtim Mimar Sinan'da. Trene atladım, Eskişehir'e gittim. Eskişehir'de sağolsunlar, Necdet babayla Züftü Müdür dediler ki, tamam, biz senin için öteleyeceğiz tarihi ama sen zaten kazanacaksın Mimar Sinan'ı. Ben de teşekkür ettim, atladım geldim Mimar Sinan'a. Sonra ikinci aşamayı da geçtim ve kaldım Mimar Sinan'da.

Mimar Sinan'da öğrenciyken mi Teşvikiye'de tezgahta kitap satıyordunuz?

Nejat İşler: Yok, daha önce. Üniversiteye giremeyince ilk sene, evde baskı başlamıştı yavaş yavaş; ne olacak bu çocuğun hali, akıllı da ama kendini mahvediyor, diye konuşmaya başlamıştı herkes. Ben de, filmlerde görüyoruz ya, 18 yaşına gelen genç evden ayrılır falan, bir sinirle çıktım evden. Tabii ev kirası verebilmek için de biraz para kazanmak gerekiyordu. Ben de tezgah açtım. Tabii konservatuardayken de tezgaha devam ediyordum.

Kahramanlar ve Soytarılar tiyatrosu da aynı zamanlarda mı kuruluyor?

Nejat İşler: Okul bittikten sonra, 95'tedir *Kahramanlar ve Soytarılar*...

Ne yaptınız orada?

Nejat İşler: Okuldayken aslında oyuncu olacağımı düşünmemiştim hiç. Öğretim üyesi olurum, yazar olurum ya da ne bileyim, tiyatro adamı olurum diye düşünüyordum; dersleri de öyle takip ediyordum. Oyunculukla ilgim yoktu pek. Sonra bir gün okuldan arkadaşlarla tiyatro yapalım dedik, çünkü İstanbul Devlet Tiyatrosu bizi çok istiyordu. O ara genç birimi gibi bir şey vardı. Bir yenilenme dönemiymiş Devlet Tiyatrosunda. Biz de gittik genç birimi için ama saçma sapan bir devlet bürokrasisi vardı. Kulislerde sadece on sene önceki maaşların dolar karşılığı ile şimdi ne kadar olduğu falan konuşuluyordu. Tüm bunlardan çok rahatsız olduk ve biz kendi işimizi yapalım, dedik. Tiyatro aslında okuldayken kuruldu ama okul bittikten sonra herkes savruluyor bir şekilde. Bazıları ödenekli tiyatrolara girdiler, bazıları dizi piyasasına. Ben de çocukluğumdan beri yazdıklarımı değerlendireyim, yazmaya eğileyim derken birden oyun yazmaya başladım. Arkadaşlar da beğendiler, bunları oynayalım o zaman, dedik. Öylece, 3-4 tane benim yazdığım oyunu oynadık.

Nerede oynadınız?

Nejat İşler: Fransız Kültür'de başladı önce. Marguerite Duras'ın *Ölüm Hastalığı* diye bir hikayesinden *Yalnızlıktır Benim Gizli Sevdiğim* diye bir oyun uyarlamışım. Tek başıma oynadım onu. Sonra sevgilim bana bir kazık attı, onun yüzünden *Biz Zavallı Erkekler* diye komik bir oyun yazdım. Yaşadığın acıyı yazıyorsun; oynanıyor; oynanınca da millet gülüyor. Onlar güldükçe sen de rahatlıyorsun aslında; psikiyatriste gitmek gibi bir şey bir anlamda. Hoşuma gitti, ben de devam ettim yazmaya. 2001'e kadar sürdü bu tiyatro macerası.

Bu arada 99'da *Eylül Fırtınası* ile sinemaya giriyorsunuz ve Atif Yılmaz'la çalışıyorsunuz.

Nejat İşler: Atif Ağabey gelirdi bizim oyunlara. Çok enteresan, çok açık, tatlı bir adamdı, Allah rahmet eylesin. Oyunlara gelip seyrediyordu. Bir gün oyundan çıktıktan sonra bana yazarlık teklif etti. Televizyona bir dizi yapıyorlardı, yazar mısın, dedi. Ben dizi yazamam, dedim. Oyunları nasıl yazıyorsun, dedi. Onlar ayrı, ama dizi yazamam, dedim ben de. İyi, tamam, anladım ben seni, dedi. Sonra da *Eylül Fırtınası'na* çağırdı beni. Öyle, bir filmin kenarından geçtim işte... Atif Ağabey çok değerli bir adamdı. Gerçekten yaptıkları ve keşfettikleriyle Türk Sineması için büyük şanstı.

Sonra *Mustafa Hakkında Her Şey* geliyor Çağan Irmak'la. Onun da ilk sayılabilecek filmi. *Fikret Kuşkan*'la birlikte oy-

nuyorsunuz ve aslında sonra televizyonda yayınlanan *Bıçak Sırtı*'na benzeyen bir hikaye var o filmde. Taksici Fikret'in başına gelmeyen kalmıyor vs. Çekim sürecini merak ediyorum aslında çünkü bayağı bir eziyet gördüğünüzü düşünüyorum. Çağan bir söyleşisinde; "Nejat bir saate yakın çıplak ayak o yollarda koşmak zorunda kaldı. Bu oyuncular kendilerine eziyet etmeyi seviyorlar galiba," demişti. Nasıl bir setti?

Nejat İşler: Çağan'ın setleri iyidir... Akıllı ve düşünceli bir adamdır Çağan. Sinematografisi çok yüksek, dünya çapında işler yapabilecek bir yönetmen. Set aralarında, mesela, o birileriyle konuşurken ben de bir kenarda bir şeyler yapıyorum. Aramızda 20 metre var ama oradan bir anda "Tamam, bu!" diyen, seni her zaman göz ucuyla izleyen bir adam. Bu çok değerli bir durum. Bence dünya çapında bir yönetmen olabilecek potansiyel var onda. Set eziyetli miydi peki? Film setinde bir ara "Hepiniz Mustafa'sınız!" diye bağırduğımı hatırlıyorum.

Çekimlerin %80'ini falan bağlı geçirdiniz herhalde.

Nejat İşler: Bir süre sonra makyaj yapmayı bıraktılar, gerek kalmamıştı. Elimde kelepçe, ayaklarda kelepçe.

Ondan sonra *Anlat İstanbul* geliyor. *Anlat İstanbul*'da Kudret Sabancı'nın filminde oynadınız. İlginç bir denemeydi aslında Türk Sineması için çok yönetmenli bir film çekmek. Sonunda baktığınızda siz filmin bütününe sevdiniz mi?

Nejat İşler: Filmi sevmedim açıkçası. Ama benim için yine de iyi bir deneyimdi. Beş yönetmenle de çalıştım ben bu arada. Kudret'in bölümündeydim ama iç içe geçen sahneler vardı. Mesela, Mısır Çarşısı'nın girişinde bir sahne vardı; Çetin Tekindor'u vurduğum yer. Orada dört yönetmenin sahnesi kesişiyordu. Dördüyle de çalıştım. Ömür'ünkine de misafir gittim. Böylece beş yönetmenle de çalıştım aslında. Enteresan, sektör içi esprisi olan bir işti bence. Gişede karşılığını bulamadı ama biraz da yanlış yapıldı o konuda diye düşünüyorum. En başta yabani ve karşılığını bulabilecek bir işti ama sonra yapım şirketi değişti, birtakım şartlar değişti, biraz evcilleşti film. Evcilleşince de pek tatlı bir iş olmadı bence.

Nasıl seçiyorsunuz filmleri? Senaryo geldiğinde nelere dikkat ediyorsunuz? Mesela, yapım şirketinin bir önemi var mıdır sizin için ya da şu yönetmen ne verse oynarım dediğiniz bir durum var mı?

Nejat İşler: Küçüklüğümden beri seçimlerimi genelde hislerimle

yapıyorum, çünkü mantığımla yaptığım seçimlerde hep kötü sonuçlandı. Bir ayakkabı alırken ya da ev tutarken nasıl hislerimle davranıyorsam film seçimlerinde de hislerime güveniyorum. Yaptığım filmler hayatımda kalacağı için mantığımdan ziyade hislerimle davranmaya gayret ediyorum çoğunlukla. Yoksa mantığınla düşündüğünü sanır, oradan 50 lira aldım, buradan 100 lira der, ona göre karar verirsen, 20 sene sonra karşına çıkar o film, utanırsın; 50 lira için yapılmazdı bu dersin...

Şimdilik öyle bir durum yok herhalde seçtiklerinizde...

Nejat İşler: Henüz yok ama olabilir de, niye olmasın? Ama böyle davranıyorum genelde. Açıkçası, işin samimiyetine bakıyorum karar verirken. Dizilerde öyle değil ama... Dizilerde biraz daha paraya, pula bakıyorsun. Filmde ise kriterler farklı. Minimum üç haftalık bir felç durumu film; hayattan ayrılıyorsun o süre boyunca. Onu da güvendiğin biriyle yapman lazım. Dolayısıyla, filmde önceliklerim daha farklı.

Dizilerle ilgili çok hoşnut olmadığınızı biliyorum ama yine de aslında istediğiniz işi yapma lüksünüz var. Mesela *Kapalı Çarşı*'da iyi bir ekiple çalışıyorsunuz. Dizileri nasıl seçiyorsunuz?

Nejat İşler: Dizilerle aramda başından beri bir problem var, tabii. Sonuçta hissettiğim ve söylediğim şeylerin çoğunu sette ışıkçıdan, kameramana, çaycıya kadar herkes hissediyor ama mikrofon bana uzatılıyor ve ben de söylüyorum bu ortak düşünceleri. Sonra, tabii, zaman zaman yanlış algılanıyor söylediğim şeyler. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir çalışma sistemi yok. Yılda 300 tane, 500 tane film çıktıkları zaman Yeşilçam'da, Ayhan Işık'a bir araba alıyorlar film için. Arabanın içinde yedi, sekiz tane kostüm oluyor. Bir günde neredeyse üç filmin setine gidiyor ve haberi bile yok. Zannediyor ki bir film çekiyor, ama ondan üç ayrı film çıkarıyorlar. Ancak duruma uyanınca diyor, sekiz saat çalışırım sadece, diye. Dünyanın her yerinde de böyledir; aktörler, set görevlileri, ışıkçılar, yönetmenler sekiz saat çalışırlar. Artı üç saat de mesai vardır ve sendikalı olmayan da çalışamaz.

Evet, geçen sene Amerika'daki grevde gördük ne olduğunu...

Nejat İşler: Bulgaristan'da bile böyle... Biz büyük ülkeyiz, Bulgaristan küçük falan dersin, ama orada bile böyle bu. Sendikamızın iş yeri temsilcisi saat beş oldu mu, tamam, diyor, bugünlük bu kadar, yarın devam ederiz. Bizde öyle bir şey yok! Haftanın yedi günü, neredeyse günde 17 saat çalışıyorum. Söyleşiye davet ettiğiniz için de teşekkür ederim bu arada; bu bahaneyle bugün

izin aldım, biraz dinlenebileceğim.

Ayda bir bekleriz... Peki, bir örgütlenme ihtimali var mı?

Nejat İşler: Örgütlenme ihtimali var ama bir yandan da insanları o kadar acayip bir cendereye soktular ki, herkes her şeye alışıyor ve kabul ediyor artık. Haftanın her günü on yedi saat çalışmayı kabul ediyorsun, yeter ki o para gelmeye devam etsin diyorsun... Bu arada o para da iyi bir para değil aslında emsalleriyle karşılaştırınca, ama ona da eyvallah dedirtiyorlar sana. Bu adamların oyunu bu zaten. Şimdi çalıştığım patron beni arkadaşı olarak görüyor, ağabey kardeş muhabbeti yaptığımızı düşünüyor, ama günün sonunda hep o karlı. Ortak gibi düşünüyor bizi ama onun cipi var; benim yok. Dizilerle olan hikaye de bu işte. Hepimizin yaşadığı şeyler aslında. Bu da bir piyasa neticede. Mesela, *Kapalı Çarşı* ile aynı saatte yayınlanan *Ezel* diye bir dizi var, Kenan (İmirzahoğlu) oynuyor. Kenan'la bazen beraber izliyoruz diziyi; bir hafta birini, öbür hafta diğerini falan. Kenan da çok yoğun çalışıyor; o da aynı şeylerden muzdarip. Ve biz arkadaşız ama kanallar arası reyting meselelerinden ya biz gideceğiz ya o mesele. İnanılmaz vahşi bir piyasa...

Peki, sinemaya dönelim o zaman. Bulgaristan'da *Çalıntı Gözler*'i çektiniz ve o yıl Bulgaristan'ın Oscar adayıydı. Nasıl bir deneyimdi başka bir yerde çalışmak? Setin bize göre daha iyi olduğunu anlattınız zaten ama onun dışında nasıldı, ortaya çıkan filmde memnun musunuz?

Nejat İşler: Pek değil aslında. Yabancı bir ülkede film çekmek nasıl bir deneyim, orada insanlar nasıl çalışıyor merak ettiğim için kabul ettim ama bu sefer hislerim beni biraz yanılttı. O sene Bulgaristan'da koalisyon hükümeti vardı ve Türkler de bakanlıklar almışlardı. Film de Todor Jivkov dönemini yeren, komünist sistemin aslında ne kadar faşist olduğunu anlatan, biraz da Türkler koalisyonda olduğu için devlet destekli falan bir iş. Çekimler için gittiğimde fark ettim ki orada çalışanların hepsi neredeyse pişmandılar bu işe girdiklerine. Mecburi hizmet gibi verilmiş çünkü bu film projesi onlara ve bu olmasa da aslında işleri gayet tıkrında gidiyormuş. Rusların 1960'larda yaptığı bir stüdyo var Sofya'da. Benim orada kaldığım iki ay boyunca Wesley Snipes geldi bir film çekti, Lorenzo Lamas geldi, bir sürü Amerikalı sinemacı geldi. Amerikalılar orada film çekiyor çünkü çok ucuz. Dolayısıyla, stüdyo sisteminde müthiş maaşlarla düzenli işleri var zaten film ekibinin. Ama sonra bu film projesi biraz mecburi hizmet gibi dayatılıyor...

***Çalıntı Gözler*'den sonra Serdar Akar'la *Barda*'yı çektiniz.**

Barda, salondan da çok soru geleceğini tahmin ettiğim, izlemesi çok zor bir film. Çekimleri nasıldı?

Nejat İşler: Çok rahat ve zevkliydi aslında... On üç günde film çektik. Normalde on üç günde iki bölüm dizi çekiliyor aslında. Yeni Sinemacılar, hiçbir kaygı duymadan, nasıl iyi hikaye anlatırız diye bir araya gelmiş bir sürü insandan oluşuyordu ve Serdar Akar da bunların başındaydı. Hatta Yeni Sinemacılar adı da Serdar'ın ailesinin Akyazı'daki sinemasının adıdır. Serdar *Gemide*'yi yaptı, sonra paralel öykü *Laleli'de Bir Azize* yapıldı, *Dar Alanda Kısa Paslaşmalar* yapıldı... Daha da bir sürü proje vardı arka arkaya gelecek ama sonra garip bir ayrışma oldu. Çok saçma, aslı olmayan bir ayrışma aslında... Serdar daha başarılı işler yaptı çünkü kararlı olan oydu aralarında. Yeni Sinemacıların önderi oydu aslında, iyi işler yaptı ve hepimiz de sevdik yaptıklarını. Hayranıyım ben Serdar Akar'ın. Garip, fikri bir ayrışma oldu sonra. Yani bunun siyasetle falan alakası yoktu. Serdar o arada okulda dersler vermeye başlayınca deneyimini arttırmak istedi. Daha önce dar bütçelerle iyi hikayeler anlatmaya çalışmıştı ve o sırada da yüksek bütçeli Kurtlar Vadisi teklifi geldi. Ve o da denemek istedi. Buna faşist, milliyetçi bir film, şunu anlatıyor vs diyebilirsiniz ama bunlar sosyologların konuşacakları şeyler, sinemacıların değil; en azından Yeni Sinemacıların değil. Serdar ayrıldı Yeni Sinemacılardan, kalanlar devam ediyor aynı isimle... *Takva* öyle bir film, Yeni Sinemacıların filmi. Şahane de bir film ama artık Serdar yok ki orada! Öyle bir dönemdi ve Serdar terk edildi, tek başına kaldı...

Barda filmine dönersek, başlangıçta aslında başrolde ben yoktum, bana önerilmemişti. Başka bir arkadaşşıma önerilmişti ama başka sebeplerden olmadı o. O yüzden bana geldi. Tabii, biraz mevcutlu geldi, yani görev gibi geldi bana ve ben de aldım. Bakım Ankara'da yaşanmış gerçek bir hikaye. Nasıl olacak diye düşünürken Serdar'a, sevimli bir anın olsun istiyor musun, yoksa seyredilip seyredilmemesini umursamıyor musun, dedim. Sevimsiz olsun, dedi. On üç gün boyunca filme dair başka bir şey konuşduğumuzu hatırlamıyorum. On üç gün boyunca kendimi kaybettim, sürekli sarhoştum... Hepimizin, bütün kötülerin kafası güzeldi zaten. O on üç gün boyunca orada kaldık, filmin çekildiği yerde. Öyle bir çalışma olmak zorundaydı o; on üç günde başka türlü yapamazsın. Bazı oyuncular, setten çıktıktan sonra hala rolünü üstünde taşıyan delidir, diyor ya, evet, bu deli işi biraz aslında. Bu meslek üzerine ahkam kesilecek bir meslek değil, katı kuralları yok; iki iki daha dört etmiyor her zaman. Sürekli deniyorsun, devamlı öğreniyorsun. Bir sürü metot var; sürekli çarpışıyorlar birbirleriyle. Sinema daha yüz senelik bir sanat ve hala herkes bir şeyler deniyor. Biz de orada öyle yapmaya karar

verdik. Serdar'a sadece şunu dedik; çok kötü olursak da bize kötüsünüz de, tamam çocuklar, aşırıya gittiniz de. Bence güzel bir çalışmaydı, ben çok memnunum o çalışmadan.

Barda'da kötülük çok katmanlı bir şey; adalet tuhaf bir yerde duruyor. Mesela, benim filmde rahatsız olduğum en ağır sahne Türkiye sinemasının çok önemli beş yönetmeninin gelmesi anı. Onun dışında çok itirazım yok aslında, ama onlar geldiği anda orada bir halk adaleti hali çıkıyor gibi hissettim ben...

Nejat İşler: Onlar da böyle okumamışlardır filmi büyük ihtimalle. Serdar onlarla telefonda konuşurken yanındaydım; Cemal'e, Çağan'a, Zeki'ye, Selim'e gülerek "Çocuklar, oyuncu öldüreceğiz," diyordu, kahkaha atıyorlardı. Bütün yönetmenler oyuncuyu öldürmek ister ya... Geldiler, öldürdüler işte; bu kadar yani... Serdar eski filmlerinde çalıştığı bütün kadroyu aldı, getirdi oraya; görüntü yönetmeni aynı, ışıkçısı aynı, seti aynı, arkadaşları, prodüksiyonu yaptığı insanlar aynı... Bir tek oyuncular biraz değişti.

Barda'dan sonra Semih Kaplanoğlu'yla Yumurta muhtemelen tamamen başka bir set deneyimiydi: Bütün bu hızdan sonra her şey çok dingin, uzun yürümelere, uzun sekanslar... Yumurta bir üçlemenin son filmi; Semih Kaplanoğlu Yumurta ile başladı, sonra Süt'ü çekti, şimdi Bal'ı bitirdi. Bal'da Yusuf'un çocukluğunu izleyeceğiz. Siz şair olamayıp sahaf olmuş Yusuf'u oynadınız Yumurta'da. Semih Kaplanoğlu nasıl bir yönetmen? Yumurta'nın seti nasıldı?

Nejat İşler: Semih ile 93'ten beri tanışıyoruz. Şehnaz Tango'nun yönetmeniydi Semih. Titiz bir adamdır. İzmir'den yeni gelmişti, reklam çekiyordu. Reklamdan tanyan arkadaşlarım önermişler beni Semih'e. Şehnaz Tango maceramız öyle başladı, iki sene de sürdü. Semih sonra ayrıldı, sıkıldı biraz dizi işi yapmaktan. Film çekmek istiyordu başından beri. Çok donanımlı bir adamdır Semih.

Aslında biz dizi işine pek girmedığımız için bahsetmedik ama sizinle Şehnaz Tango'da tanıştık...

Nejat İşler: Evet, evet... Benim dizideki evim aslen Semih'in eviydi 93'te. Çekim için evine gidince kütüphanesini görmüş, inanmamıştım. Sonra, askere gitmeden evvelde galiba, Herkes Kendi Evinde için geldi bana ama ben kendimle ve prodüktörle ilgili bir sıkıntı yüzünden girmedim o işe. Nedense Semih bana karşı garip bir güven duygusu besliyor ve onu devam ettirdi şimdiye kadar. Meleğin Düşüşü için de görüştük yine, iki ay falan çalıştım hatta ama yine saçma sapan bir sorun oldu, olmadım

işin içinde. Sonra *Yumurta* geldi.

Her işten bir kazançla, bir şeyler öğrenerek çıkmayı istiyorum ben. *Yumurta*'da da şöyle bir şey oldu: Semih, Zeki ve Nuri Bilge profesyonel, bu işin eğitimini almış insanlarla çalışmayı pek tercih etmiyorlar aslında. Oyuncular büyük oynar, doğallıktan uzak olur diye düşünüyorlar. Ben de dedim ki bir oyuncudan bunu istemezsen neyi isteyeceksin. Sokaktan bir adamla çalışmakla, oyuncuyla çalışmak arasında çok büyük bir fark var. Oyuncuyla çalışmak büyük lükstür yönetmen için aslında. Biraz uğraşman gerekebilir ama ne istediğini iyi anlattıysan o doğallığı ondan alabilirsin. Ben de bunu denemek istedim *Yumurta*'da; hiçbir şey yapmadan oynamayı, doğal olmayı denedim. Bir oyuncunun istediği şeyi verebileceğini söylüyordum ben, Semih de bana güvendi ve rolü verdi. Semih bildiğimiz anlamda bir yönetmen değil, nasıl diyeyim, biraz daha böyle *auteur* tavrı var onun. Görüntü yönetmeniyle konuşurken referansları ressamlar, senaryoyu anlatırken kutsal kitaplar olabiliyor; mizansenleri anlatırken Japon sinemasından, Hint sinemasından ya da Hint tiyatrosundan, Japon tiyatrosundan referanslar verebiliyor. Yönetmen dediğin bizim için başka bir şeydir; açığı söyler, durumu söyler, sen de oynarsın. Semih'le çalışma şekliyse tarikat ilişkisi gibi bir şey. Onu da denemek istedim bir de. Fena da olmadı diye düşünüyorum açıkçası...

Leyla İpekçi –Semih Kaplanoğlu'nun eşi- Radikal'e *Yumurta* ile ilgili yazdığı yazıda "Nejat rol yapmıyor, içindeki Yusuf'u çıkartıyor filmde," diyor. Aslında belki biraz önce bahsettiğiniz farklı oyunculuk metotlarından biri de bu: Yeni bir Yusuf yaratmakla uğraşmak yerine, içindeki Yusuf'u ortaya çıkarmak... Üstelik aslında Yusuf'ta şöyle bir risk var: Sizin yarattığınız Yusuf, iki filmde daha, siz olmayan kişiler tarafından devam ettiriliyor...

Nejat İşler: Üçlemeyi sondan çekmek bilinçli bir tercihti. Yani sonunu ben oynadım ki, kerteriz olarak alabilsinler diye sonraki oyuncular. Çünkü baştan çekmeye kalksan çocukluğundan gençliğine nasıl atlayacaksın... Başta sonunu verince çocukluğunu görmek daha rahat, daha kolay anlaşılabilir bir şey.

Süt'ten memnun musunuz bu durumda, Melih'ten?

Nejat İşler: Melih'ten çok memnunum. Melih çok iyi bir oyuncu olacak bu arada...

Melih, bilmiyorum biliyor musunuz, Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi ve Mithat Alam Film Merkezi'ndeki bir *audition* sırasında seçildi Süt'ün başrolüne.

Nejat İşler: *Süt*'te aslında ben de oynadım; koymamış ama filme...

Aslında öyle bir gidişat var filmde; herkesi bir yerlerde görürsünüz ama siz yoksunuz.

Nejat İşler: *Süt*'te varım ama komik bir sekanstı o, *Yumurta*'ya da bir gönderme vardı. Sonra vazgeçmiş o göndermeden, çıkarmış.

Yumurta ile aynı yıl Fatih Akın'la Yaşamın Kıyısında'da çalıştınız. Fatih Akın o rol için, benim için aslında bir cast gibiydi çünkü Nejat'la bundan sonra da çalışmak istiyorum; o yüzden o kadar küçük bir yerde duruyor filmde, diyor. Fatih Akın'ın seti nasıl bir setti?

Nejat İşler: Çok güzel... Fatih de çok hayranı olduğum bir yönetmen. *Duvara Karşı* çok güzel bir filmi benim için. Karşılaştığımız zaman da gayet içten biri olduğunu gördüm. Hani bizim burada bir iki filmden sonra millete bir şey oluyor ya, o hala sokak çocuğu... Onunla iletişimin de daha rahat oluyor tabii. Biz onunla ortak arkadaşlarımız vasıtasıyla tanıştık; *Crossing the Bridge*'in ön gösterimini bizim dükkanda yapmak istedi... Film çıkmadan evvel arkadaşlarına izlettiriyor Fatih. Yüz kişi falan hep beraber seyrettik filmi. Herkes fikrini söyledi filmle ilgili, sonra Fatih Almanya'ya döndü ve tekrar montajladı filmi. Enteresan yani, burada kimse bunu yapmaz, kimse burnundan kıl aldırılmaz. Sezen Aksu'nun klibiyle başladık ilk. Londra Oteli'ne gittim. Fatih, oynar mısın, dedi; tamam, dedim. Sonra oturduk, ya böyle bir şey var, nasıl yapalım, ben şöyle düşünmüştüm, sen ne dersin, dedi. Senin fikrini alıyor, beraber yapıyorsun yani. İnanılmaz güzel bir şey. Buralarında hiç rastlamadığım bir şey değil bu. *Yaşamın Kıyısında* da öyle. Gümüşlük'te tatil deydim aradıklarında. Küçük bir rol ama gelir misin, dedi. Gelirim, dedim. Konuştuk yine nedir, nasıl yapacağız falan. Üzerimde kot pantolon, gömlek, parmak arası terlik falan var. Peki, kostümle kim ilgileniyor, dedim. Böyle oyna ya, dedi. Bir saat içinde çektik, ben de geri döndüm. Hala konuşuyoruz bir sürü şey ve uygun bir şey çıktığı zaman yeniden buluşacağız diye düşünüyorum. Hiç acelem yok yani bununla ilgili. Fatih iyi bir adam; zaten kötü niyetli bir insan sanatla ilgili iyi ve kalıcı bir iş yapamaz diye düşünüyorum. Bütün işler için bu böyle; iyi insan olmayan biri işini de iyi yapamaz.

Yaşamın Kıyısında'dan sonra Pelin Esmer'le 11'e 10 Kala'da çalıştınız. Zaten Türkiye sineması kadın yönetmen kaynaklı bir yer değil ama ilk kez bir kadın yönetmenle çalıştınız. Kadın yönetmenin sette erkek yönetmenlerden bir farkı var mı?

Nejat İşler: Var, daha otoriterler. Daha önce de çalışmıştım,

Mahinur Ergun'la. Enteresan aslında, ben hiç kadın erkek diye bakmamıştım daha önce. Sonra, San Sebastian'da ilk defa böyle bir soru sordular. O zamana kadar kadın olduğu bile aklımdan geçmemişti benim Pelin'in. İyi bir yönetmen, diye düşünüyordum sadece. Yurtdışında, tabii, Türkiye'de kadınlar haklarını yeni yeni alıyorlar, yönetmenliğe yeni yeni başladılar diye algılanıyor. Ama burası Bilge Olgaç'ları da çıkarmış bir ülke...

Ama beşi geçmiyor sayınca...

Nejat İşler: Evet, öyle. Sanatta, yazıda da böyle biraz. Dediğim gibi biraz otoriter oluyorlar; mesela, eleştiriye daha az açıklar erkeklerle nazaran. Bir de daha geç gidiyorsun evine. Çok detaycılar. Erkekler biraz at gözlükleriyle bakarlar; orada bir av vardır ve erkek hedefe killitlenir. Kadın da tam tersi. Sürekli etrafına bakıyor, her şeyi görüyor, her şeyi değerlendiriyor... Kadın yönetmenler de böyle; onu da çekelim, bunu da yapalım, hadi bekleyelim bunlar bir yan yana gelsinler falan...

11'e 10 Kala'yı henüz gösteremedik ama ilkbaharda göstereceğiz ama izleyenler vardır muhakkak burada.

Nejat İşler: Pelin de buralı, Boğaziçili...

Evet, Pelinde Boğaziçi mezunu. İlk kısafilm koleksiyoncu'ydu. Amcası Mithat Esmer'in hikayesini anlatmıştı. 11 e 10 Kala da aslında Mithat Bey'in hikayesinin devamı. Bir cumhuriyet adamının sürekli eşya toplamasını seyrediyorsunuz ve Mithat Esmer kendisini oynuyor. Şu anda 84 yaşında.

Nejat İşler: Hala güzel yemekten ve güzel kadından anlıyor ama...

Ve Nejat İşler de onun apartmanının kapıcısını, kapıcı Ali'yi oynuyor. Oyuncu olmayan ve üstelik kendi hayatını oynayan biriyle çalışmak nasıl bir deneyimdi? Mithat Bey'in biraz huysuz olduğunu da biliyoruz. Kapılar falan kapanmış zaman zaman sette, bugün çekmeyeceğim, diye.

Nejat İşler: Evet. Hayatta varoluşla ilgili herkesin bir sihri oluyor bence ve o sihir olmasa hayatta kalamayız aslında. Bir sihirimiz, küçük veya büyük, herkesin iyi becerdiği bir şey var. Ben kendiminkini epey zaman zaman sonra keşfedebildim: Beni var eden, daha doğrusu ilginç kılan özellik, vahşi olan şeyleri evcilleştirme yeteneğim ya da, ne bileyim, vahşi olan şeylerle baş edebilme, yan yana durabilme özelliğim... Küçüklüğümden beri var bu. Vahşi derken saldırgan demek istemiyorum tabii; evcil olmayandan, belli bir disiplinden geçmemişten bahsediyorum. Mesela, setlerde uzun süre sonra keşfettiğim şey şuydu: Çocuklar

ve yaşlılarla çok rahat anlaşıyorum; amatör oyuncularla, daha önce bu işi hiç yapmamış, eğitimini almamış kişilerle çok rahat anlaşıyorum. Önce korktum *Koleksiyoncu*'yu seyredip amcayla tanışınca, adam bayağı fenomen yani. Korktum önce, ama sonra dedim ki başkası yapamazdı. Şimdi ona sorduklarında en rahat kimleydin diye, Nejat'la diyormuş. Ben sakladım kendimi. Mesela, sahaf olduğumu falan söylemedim. Bir sürü şeyi gizledik, meşhur olduğumu bile söylemedik.

Farkında değil miydi meşhur olduğunuzun?

Nejat İşler: Yok.

Çünkü kadın meşhurları takip ediyor,onu biliyorum.

Nejat İşler: Kadın meşhurları takip ediyor, bir de kendisi de Antakyalı olduğu için *Asi* dizisini izliyor. Hatta bir gün setteydik, benim gitmem lazım, dedi, *Asi* var bu gece. Onunla ilgili güzel bir hikayem var. Gümüşsuyu'nda bir apartmanda harici çekim yapıyoruz bir gün. Apartmanın kapısında oturduk, sigara yaktık, konuşuyoruz. Ellili yaşlarında bir kadın köpeğini gezdirirken yanımızdan geçiyordu. Nejatçığım, nasılsın, dedi. İyiyim, siz nasılsınız, dedim. Ben, dedi, Hakan'ın annesiyim. Biz konuşurken Mithat Amca araya girdi; Oğlunuz Nejat'la aynı yaşta mı, dedi. Evet, dedi kadın. Ama çok gençsiniz, dedi Mithat Amca. Kadın, yemezler, dedi, ilerledi... Pelin de yandıydı; amca bari bir tanesini boş geç ya, dedi... 84 yaşında ama yaşam dolu bir insan yani, bravo...

Peki, Ali nasıl bir karakter? Çok yırtmaya çalışan ama aslında bi tarftan da çok ürkek...

Nejat İşler: Yok, çok yırtmaya çalışan biri değil. Nasıl anlatsam, sünger gibi... Duygusuz; o da olur bu da olur diyen biri.

Ürkek bir tarafı da var Ali'nin.

Nejat İşler: Ürkek tabi. Bildiğin köylü işte; köyünü seven, köyünden çıkmayan. Köyde de durabilirmiş aslında ama muhtemelen karısı istemiş İstanbul'a gelmeyi; elin ekmek tutsun, demiş; annenden babandan para alma artık, demiş herhalde. Ali yoksa evinde kalır; annesi, babası, toprak falan derken ekmek elden su gölden geçinir yani. Hiçbir şey istemeyen bir adam Ali; hiçbir isteği yok hayata dair. O da herkes gibi bakıyor Mithat Amca'nın yaptığı şeye; çöp ev, diyor, burası. Ama sonra gidip geldikçe değerli bir şeyler var burada demeye başlıyor. Ona da yavaş yavaş uyanıyor yani ve bir şeyler kapıyor oradan. Ama kaptığı bile bir şey değil aslında; ancak bir ev kiralayacak kadar, dünyası o kadar çünkü...

11'e 10 Kala sevdiğiniz bir film diye düşünüyorum...

Nejat İşler: 11'e 10 Kala'ya girme nedenim sevmeye nedenim de aynı zamanda. Pelin'in *Oyun* filmiyle değerli bir şey yaptığını düşünüyorum ve Mithat Amca çok değerli bir insan. Onun hikayesi Türkiye Cumhuriyeti ile ilgili, yakın tarihimizle ilgili bir sürü şey anlatıyor.

Mithat Amca sadece Mithat Amca değil...

Nejat İşler: Değil, değerli bir hikaye onun hikayesi. Benim amacım sadece bunun anlatılmasına katkıda bulunmaktı ve bunu yaptım. Bunun için de memnunum çünkü Mithat Amca'nın hikayesini görebiliyoruz.

Film San Sebastian'da yarıştı. Nasıldı festival?

Nejat İşler: Vallahi, bu işler yüzünden buraya geldiğim gibi bir günlüğüne izin alabildim. Sabah uçağa bin, San Sebastian'a git, filmi seyret, gece iç, sabah yine gel film setine... Hiçbir şey anlamadım ama film çok beğenildi orada. Büyük ihtimalle festivallerde gördüğümüz garip hesaplardan dolayı ödül almadı. Geçen sene Yeşim Ustaoglu almıştı orada büyük ödülü, belki de o yüzden verdiler. Ama *Min Di'e* halk ödülünü verdiler; güzel filmmiş...

Ejder Kapanı ve Siyah Beyaz'ı da göstereceğiz. Ejder Kapanı'nda bir askeri oynuyorsunuz. Uğur Yücel seti nasıl bir setti?

Nejat İşler: Birincisi, Uğur Ağabey oyunculuktan geldiği için, ikincisi de biraz dertli olduğu için, ki o da kadının, şarabın ve yemeğin iyisini bilir ve hayatta dert başka bir şey değildir bir erkek için, gayet rahat çalıştık. Benim çok fazla bir işim olmadı *Ejder Kapanı*'nda aslında. Kenan'ı (İmirzalıoğlu) çok severim; onunla çalışmak da güzeldi. Bir arkadaşımınla beraber fragmanını seyrettik, "Abi. Türkçe dublaj yapmışsınız, güzel olmuş," dedi. Benim de çok hoşuma gitti fragman. Amerikan filmi gibi; gerçekten bayağı enteresan bir film oldu.

Ahmet Boyacıoğlu Gezici Festivali yapıyor, Ankara Sinema Derneği'nin başkanı ve yıllardır edindiği dostlar sayesinde bu yıl bir film yapmaya karar verip *Siyah Beyaz'ı* yaptı. Ahmet Boyacıoğlu seti nasıldı?

Nejat İşler: Tam da dediğin gibi işte, körler sağırılar birbirini ağırlar...

Kimsenin hayır diyemediği bir film oldu galiba...

Nejat İşler: Evet, vallahi öyle oldu. Ne yaptığımızın ben de farkında değilim açıkçası. Yahu, barda film çekiyorsun, böyle şey mi olur, herkes sarhoş.

Ki bu sizin ikinci barınız...

Nejat İşler: Evet, evet. Ahmet'in de sihri bu işte; bağlıyor bir şekilde. Kars'a Film Festivali'ne gitmişiz, iki tane rakı koymuşuz önümüze ve üç kişiyiz: Özgür Eken (görüntü yönetmeni), Özkan (prodüktör ve yardımcı yönetmen) ve ben. Ahmet geldi, o hızlı konuşur ya, bir film yapacağım, sen çekeceksin, sen oynayacaksın, sen de yazacaksın, dedi ve gitti. Böyle iş mi bağlanır? Ama bu kadar, başka bir şey konuşmadık.

Kimsenin "hayır" demesine imkan kalmadı yani.

Nejat İşler: Ekibe bak; Erkan Can, Tuncel Kurtiz, Tamer Gürsel, Şevval Sam, Derya Alabora. *Sonbahar*'ın yönetmeni Özcan Alper yönetmen yardımcısı...

Filmografinize baktığımız zaman Türkiye sinemasının son yirmi yılında çalışılabilecek yönetmenlerin çoğu ile çalıştınız. Bir tek Zeki Demirkurbuz ve Nuri Bilge Ceylan yok galiba ama onun dışında hemen hemen herkes var.

Nejat İşler: Zeki ile çalışmam; çok sinirli... Filmlerini çok seviyorum ama ona da söylüyorum, çok sinirli. Doğası öyle, onun da sihri orada işte. Nuri Bilge'yle çalışma olanağımız vardı ama bu dizi yüzünden çalışamadık son filminde.

O dizi Nuri Bilge'nin setini mahvetti galiba...

Nejat İşler: Evet. Olgun'a da, Erkan Ağabey'e de, bana da geldi ama olmadı. Ama bir insanın kendine güveni nasıl bu kadar çok olabilir onu da anlamıyorum. Erkek görüşü işte yine... Kasım'da çekilecek film için Eylül'de *cast* mı yapılır? Herkes çoktan angaje olmuş. Neyse, kesişiriz bir yerde illa ki.

Kimleri takip ediyorsunuz sinemada? Şu film çektiğinde mutlaka izlerim dediğiniz oyuncu veya yönetmen kimler var?

Nejat İşler: Artık kalmadı aslında pek. Eskiden takip ettiğim insanlar vardı: David Lynch, Peter Greenaway, Jim Jarmusch, Zeki Demirkurbuz, Nuri Bilge. Epey vardı takip ettiğim insan ama artık abur cubur seyrediyorum; ne varsa, ne gelirse elime seyrediyorum. İyi işler de çıkıyor ama Avrupa'dan çıkıyor daha çok, Amerika'da bu iş bitti galiba. Orada en iyi çizgi film yapıyor-

lar; *Ice Age* ve *Madagaskar* şahane filmler...

Türkiye’de son dönemdeki filmlerden beğendikleriniz var mı?

Nejat İşler: *İki Dil Bir Bavul*’u çok sevdim. Vurulduk kaldık böyle, çok güzel film... Artık formülleri biraz ortaya çıkmaya başladı yavaş yavaş, öyle milyon dolarlar gerekmiyor güzel bir hikaye anlatmak için. Samimiysen eğer arkadaşlarını topla, millet de yardım ediyor zaten. İyi bir iş çıkarmanın olanağı var yani...

Yeni yeni bir sürü iyi kısa filmler çekiliyor. Siz kısa filmlere nasıl bakıyorsunuz, oynar mısınız projelerde?

Nejat İşler: Okula girdiğimden beri kısa filmlerde oynuyorum. 7-8 tane var herhalde kısa filmim. Ama artık sinema okullarından çıkan öğrencilerin çoğu dizilerde ya da filmlerde ekmek tutturuyorlar ve bu çalışma koşulları hiç de insani değil. Şimdi sinema okullarında okuyan çocukların ustalarının çoğu zaten dejenere olmuş durumda. Tabii, bu okula da yansıyor, okulda da bir dejenerasyon başlıyor. Zaten artık yetenek sınavını da kaldırdılar, puanı tutturan herkes sinemacı olabiliyor. Şimdi yapabileceğim en büyük eleştiri şu an içinde bulunduğum setle ilgili. Her hafta 300 bin dolar para dönüyor ama set aynen bir öğrenci filmi seti gibi; koşullar aynı. Şimdi buradan bakınca bir öğrenci filminde oynamak... Her gün gidiyorum zaten bir tanesinin setine. Tabii bir de eskiden biraz daha çekingendi insanlar öğrenci filmleri konusunda. Şimdi cesaret arttı, sürekli senaryolar geliyor, çok da güzel senaryolar geliyor, oynuyorsun da, ama sonra tek bir isteğin var, bitince bir kopyasını gönderin, değil mi? Onu bile yapmıyorlar. Öğrenci filminde oynamam artık diye bir şeyim yok ama bazı kurallar da koymak istiyorum kendime artık, yoksa kötü evlilikler gibi oluyor sonu; sözler veriliyor ama tutulmuyor. Artık reji asistanlığı yapmamış birinin filminde oynamam ya da daha önce sette bulunmamış bir senaristin senaryosunu kabul etmem diyebilirim.

İzleyici: Rollere nasıl hazırlanıyorsunuz, özellikle *Barda* filmi için nasıl hazırlandınız?

Nejat İşler: Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece hikayeye ya da karaktere uygun bir kitap düşünüyorum, bir karakter; yani sevdiğim, okuduğum, daha önceden tanıştığım bir karakter düşünüyorum hikayeye örtüşen. Sonra çevremde böyle biri var mı diye düşünüyorum, ne bileyim bu karakterin en sevdiği şarkı nedir diye düşünüyorum...

Kimleri okuyorsunuz diye soracağım o zaman.

Nejat İşler: Dediğim gibi eskiden çok şeyi takip ediyordum da artık yapamıyorum. Elime ne geçerse onu okuyorum.

Ama bu arada sahafılık yapmaya devam ediyorsunuz.

Nejat İşler: Var, dükkan devam ediyor.

İzleyici: Yok, gerçek hayatta o şekilde davranmanız, örneğin *Televizyon Makinası*'ndaki halleriniz çok eleştirildi. Filmden sonra mı öyle davranmaya başladınız yoksa gerçekten Serdar Akar'ın sizi seçmesinin sebebi mi oydu, yani öyle bir insan mısınız? Bir de, mesela, küçükken kavga eder miydiniz diye sormak istiyorum.

Nejat İşler: Bunu başka türlü sormuştu birisi daha önce. Kendi barımda Djlik yapıyordum. DJ kabini ile bar çok yakın birbirine. Durdu durdu, en sonunda ben de ona doğru baktım. Bağırarak "Annene küfredersen ne yaparsın?" dedi. *Barda*'yı seyretmiş belli. Ondan sonra dışarı çıkması 60 saniye falan sürdü. Yani, evet, çocukken de yapıyordum bunları. Serdar'la kavgaya karışmışlığımız da var, öyle söylüyeyim...

İzleyici: *Barda* filminde sizin rolünüz çok büyük. Bir filmin bir oyuncuyla götürülebileceğine inanıyor musunuz? Mesela eskiden bu çok vardı; Orhan Gencebay filmleri, İbrahim Tatlıses filmleri ama şimdi artık böyle bir şey yok. Sizce nasıl değişti bu?

Nejat İşler: Benim tercih etmediğim bir şey bu. Bu işi gerçekten öğrendiğim gibi yapmak zorundayım ve bunu yaptığımı düşünüyorum *Barda* filminde. Orada sadece Egzoscü Selim'in performansı değil, başka performanslar da var; mesela Volkan'ınki çok değerli bir performanstır, Serdar'ınki keza öyle, Erdal'ın öyle...

Aslında Serdar'la Erdal daha kötüler hatta.

Nejat İşler: Evet, yani değerli performanslar var orda. Müzikle ilgilendiğim için oradan bir örnekle anlatayım. Şöyle düşünürüm ben her zaman; her iş bir armoni taşımak zorundadır. Ancak bütün aletlerden güzel ses çıkıyorsa o ses bütünde de güzel olabilir. Ben orada uydum, diğerleri de aynı şeyi yaptılar ve ortak güzel bir ses çıkarmaya çalıştık. Herkes birbirinin açığını kapattı, birbirinin güzel yaptığı bir şeyin üstüne eklemeye çalıştı devamlı. Ben böyle çalışmayı seviyorum. Sırf bana gelen bir işi de, neyse ki, kabul etmedim şimdiye kadar, etmem de.

Nejat İşler kimdir?

1972'de İstanbul'un Eyüp semtinde doğdu. 1995 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuari'ndan mezun olana kadar Devlet Tiyatrosu'nda ve televizyon dizilerinde rol aldı. 1995 yılında mezun olduktan sonra iki arkadaşıyla birlikte "Kahramanlar ve Soytarılar Tiyatrosu"nu kurdu. Tiyatronun kurulmasından sonra kendi oyunları için hikayeler yazmaya başladı. 1994 yılında rol aldığı ilk televizyon dizisi olan *Gurur*'dan sonra, *Deli Yürek*, *Şehnaz Tango*, *Nasıl Evde Kaldım*, *Dedem*, *Gofret ve Ben*, *Aşk ve Gurur*, *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir*, *Bıçak Sırtı* dizilerinde oynadı. 1999'da ilk sinema filmi *Eylül Fırtınası*'nda rol aldı. *Mustafa Hakkında Herşey* ve *Anlat İstanbul* filmleri ile sinema oyunculuğuna devam etti. 2006 yılında *Çalıntı Gözler*, *Yaşamın Kıyısında* ve *İki Süper Film Birden*, 2007 yılında ise *Barda* ve *Yumurta* gibi filmlerde rol aldı.

Filmleri

Siyah Beyaz, 2009
Ejder Kapanı, 2009
11'e 10 Kala, Kapıcı Ali
Yaşamın Kıyısında, 2007
Yumurta, 2007
Barda, 2006
2 Süper Film Birden, 2005
Çalıntı Gözler, 2005
Anlat İstanbul, 2004
Mustafa Hakkında Herşey, 2003
Eylül Fırtınası, 1999

Ödülleri

2008 Türkiye/Almanya Film Festivali, En İyi Erkek Oyuncu (Yumurta)
2008 SİYAD Türk Sineması Ödülleri, En İyi Erkek Oyuncu (Yumurta)